

Julie
Houston

Egy
vidéki
affér

„Szívmelengető és szellemes –
Julie nem fukarkodik vele.”
– Tracy Bloom

Világszerte több
százezer rajongó!

*finep
selection*

Julie Houston

Egy
vidéki
affér

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

I

Hogyan vesztettem el a férjemet...

SZEPTEMBER ELSŐ SZOMBAT ESTÉJÉN TÖRTÉNT, azon a hétvégén, amikor a hosszú, iskolai nyári szünet végre a végéhez ért. Még mielőtt magunkhoz térünk volna, az esték rövidülni kezdtek, és az üzletekben megkezdődött az óvatosan megfogalmazott „időszakos áruk” felhalmozása, azzal a szándékkal, hogy ők legyenek az elsők, akik útakadályokat állítanak a sorok mindkét végén a rikitóan lila, nyolcszögletű csokoládésdobozkákból. Előrehajoltam, hogy jobban lássam, ahogy a fény visszatükröződik a tükörben, és magamra mosolyogtam. Igazat adtam a Leedsben frissen megnyílt John Lewis, Charlotte Tilbury üzletében dolgozó eladólánynak a rúzs színét illetően.

– Szép rúzs! – Mark befejezte a fekete csokornyakkendő végével való küzdelmet, egy csókot lehelt a meztelen vállamra, majd felém nyújtotta a keményített gallérú ingbe bújtatott nyakát egy olyan mozdulattal, amely tizennyolc év házasság és megszámlálhatatlan illusztris esemény után szinte automatikus lett. Megfogtam a nyakkendőjét, és gyorsan megkötöttem a csomót, majd megigazítottam a

gallérját, hogy a két oldal szimmetrikus legyen. Ezután kettőt spricceltem a Jean-Louis Scherrer parfümömből. Ez az, amit Mark sosem felejt el megvenni nekem a repülőtéren, pedig gyakran jár üzleti úton külföldön.

Körülnéztem a krémszínű hálószobámban. Egy pillantást vetettem a Jane Churchill függönyökre, a hozzá illő párnákra, a szabályosan hajtogatott rózsaszín és fehér törülközőkre, amelyek pont a megfelelő helyükön voltak a hálószobához csatolt kifogástalan fürdőszobában. A tekintetem egy pillanatra megpihent az ágyunk fölött ízlésesen elhelyezett három, hangulatos pasztelkképen. Rég elmúltak azok az idők, amikor még kamaszkoromban olyan szakadt poszterek lógtak összevissza, rozsdás szögekkel feltűzdelve a falon, mint az „Állítsátok meg a bombákat”, a Greenham Common elleni tüntetések plakátjai és a Led Zeppelin.

Minden pontosan a helyén állt.

Tom, kis híján tizenhét évesen, idősebb volt annál, hogy ne lehetne egyedül itthon hagyni, viszont abban nem voltam biztos, hogy képes vigyázni a tizennégy éves húgára is. Kissé összeráncoltam a homlokomat, és a mai este során már nem először arra gondoltam, hogy mégis meg kellett volna kérnem Mark anyját, hogy jöjjön át, és töltsen nálunk az éjszakát. Tudtam, hogy abban a pillanatban, amint elindul velünk a taxi, amely már most is éppen ránk várt az autóbeállóban, Tom visszamegy a szobájába, és belemerül a matekkönyvébe. Freya pedig felügyelet nélkül fog mobilozni, számítógépezni és tévét nézni egy sütitdoboz társaságában. Egy másodperc töredékéig haboztam, de aztán meghallottam Mark sürgető hangját a kertből, és felkaptam a táskámat – ami szintén Mark ajándéka volt. Hogy őszinte legyek, a gyerekek rendesek voltak, értelmesek, jó magaviseletűek, és annak ellenére, hogy nem töltenek sok időt együtt, tudtam, hogy

ha bármi gond lenne, számíthatnának egymásra. Eszükbe fog jutni, hogy bezárják az ajtókat és behúzzák a függönyöket ezen a sötétedő szeptemberi estén.

Elmosolyodtam, és gondolatban gratuláltam magamnak az életemért, és azért, amit eddig elértem. A férjemmel imádtuk egymást, kedveltem a modern, világos, és valljuk be, meglehetősen előkelő otthonomat ebben a kis faluban, Westenburyben. Szakmailag megvalósulóban az álmom. Pusztán néhány évvel azután, hogy újra tanítani kezdtem, miután hosszú ideig otthon voltam a gyerekekkel, végre igazgatóhelyettes lettem a rendkívül jó hírnévnek örvendő Kicsiny Makkok Általános Iskolában, ami csak egy ugrásra van tőlünk. És mindjárt indulok, hogy azzal a három barátnőmmel töltssem el az estét, akiket a világon a legjobban szeretek: Tinával, Fivel és Clare-rel.

– Szép vagy, édesem, mint mindig – mondta Tina, miközben pezsgőt töltött nekem, és az új, fekete, testhezálló koktélsruhámát csodálta, amit az aznap esti jótékonysági bál és árverés tiszteletére vettem fel. – Mark megint vásárolt neked? Valószínűleg te vagy az egyetlen nő egész Midhope-ban, akinek a férje nemcsak a méretét tudja, de azt is, hogy mi áll jól neki, és nem fél betérni a Bows és Bellesbe, hogy meg is keresse azt.

Mialatt beszélt, felnéztem Markra, aki végigsimított a csupasz hátamon, és közben tovább beszélgetett Simonnal, Tina férjével.

– Na most – folytatta Tina felhörpintve a pezsgőjét, majd az üvegért nyúlt, és újra színültig töltötte a poharát –, nem akarunk semmiképpen sem lemaradni az árverésről. Kinéztem a portugál nyaralót, amit most elcsíphetünk. Egy hét, jövő augusztusban, tizennégyen is elférnek. Képzeld csak el! Ami azt illeti, meglehetősen drága,

de jár vele saját sofőr is... – nyomta Tina az árverés broszúráját a kezembe. – Nézd, a negyedik tétel... De ha mindannyian beszállunk, akkor már nem is lesz olyan sok. Mit gondolsz...?

– Mennyeien hangzik.

Behunytam a szemem, és elképzelttem egy hetet a forró napsütésben, semmi főzés vagy takarítás, csak azonnali kiszolgálás, koktélok, a három barátnőm és persze a családkunk.

– Szerinted Clare is jönne? – kérdeztem.

– Persze. Elhozhatja az aktuális barátját. Akárki is legyen éppen akkor...

– Licitálhatunk akkor is valamire, ha Mark a kikiáltó? – töprengtem. – Úgy értem, nem fog úgy tűnni, mintha nekünk kedvezne, ha mi nyerjük el?

– Nem lesz semmi baj! – intézte el Tina egy kézlegyintéssel az aggodalmamat, és ez a mozdulat a következő pillanatban integetésbe ment át, mert megjelent Fi, Matthew és Clare, akik az asztalunk felé tartottak a zsúfolt báron keresztül.

– Simon fog licitálni nekünk. Akárhogy is, azé lesz, aki a legjobb ajánlattal áll elő. Mark ezt nem tudja befolyásolni. Csak azt kell elérnünk, hogy Simon kitartson a végsőkig... egészen a győzelemig.

Egy óra elteltével felszolgálták az előételt, egy langyos, leveles tésztában sült gombát, és bár néhányan lelkesen falták, a többség csak megkísérelte, és végül a tányérja szélén hagyta. Fi és én élveztük a pezsgőt, és hallgattuk Clare beszámolóját a legújabb hódításáról, egy parkolóellenőréről, akit Clare azért vitt fel az irodájába, hogy ne büntesse meg. Ekkor Tina pisszegni kezdett, hogy hagyjuk abba, mert Mark fellépett a kikiáltó pódiumára. Valaki az első sorból dobpergést színlelt néhány fatányéron.

– Hölgyeim és uraim! Üdvözljük önöket a 2017-es, midhope-i, a Rászoruló Családok Megsegítéséért rendezett aukción. Az itt jelenlévők többsége, engem is beleértve, sohasem tapasztalta meg, miken kell keresztülmennie néhány családnak csak azért, hogy túléljenek, hogy együtt maradhassanak... – Mark színpadias szünetet tartva elhallgatott, majd mosolyogva körülnézett a teremben. – Ezért nyúljanak mélyen a zsebükbe, töltsék meg újra a poharaikat, és induljon el a ma esti licitálás a brosrán található első tíz tételre.

Gombócot éreztem a torkomban, és könnyek gyűltek a szemembe. Nagyot nyeltem. Mark mindig eltökélten arra törekedett, hogy másokat maga elé helyezzen, de akkor is nevetséges volt, hogy ennyi év után az ember ilyen szerelmes legyen a férjébe. Fi és Clare nevettek rajtam, tudták, hogy hogyan érzünk Markkal egymás iránt.

– Simon, készen állsz? – Amint a licitálás a négyes tételhez, a portugál villához ért, Tina finomnak éppen nem mondható vehemenciával megrázta Simon karját, és a fehér bor, amit ő pont a szájához készült emelni, kilöttyent a kezükre. Tina merev tekintettel nézett a férjére.

– Nézd, én nagyon akarom, hogy a miénk legyen. Akarod, hogy én licitáljak...?

Simon nagyon részeg volt.

Botladozva felállt, egyik kezében az árverés brosrájával, majd a keményített, hófehér asztalterítő szélét megragadva kiegyenesítette magát. Ezután újra töltött magának egy pohárral, amit egy húzásra fel is hajtott.

– Most pedig jöjjön a négyes tétel. Egy csodálatos villa a portugáliai Carvoeiróban...

Mark kiegyensúlyozott, biztató hangja egy pillanatra elvonta a figyelmemet Simonról, aki nyugodtan álldogált a bal oldalamon.

Csak mániákusan villogó szemei árulkodtak az alkoholmennyiség-ről, amit magába döntött.

– Már 2000 fontnál tartunk. Gyerünk! Ez a káprázatos, tizennégy személyes nyaraló többet ér ennél! Ki ad érte 2200-at? – Mark az előtte ülő vendégekre mosolygott. Nem akarta elsietni, tudta, hogy ki lesz a villa végső licitálója.

– Kikiáltó úr! – üvöltötte Simon. Az egész terem döbbenet fordult az asztalunk felé. – Mark, te rohadt kikiáltó! Ide hallgass! Befejzed a nejem dugását, amit, mióta is... két éve művelsz! Szóval, abbahagyod a feleségem dugását, és annyit fizetek, amennyit szerinted az megért...

2

...és hogyan is bukkantam rá

1998

— **A**NYU, KÖNYÖRGÖM, mondd, hogy nem ebben fogsz jönni! — Melyik része nem tetszik? — Paula fogait merev mosolyra villantva az ősrégi, homályos tükör felé fordult, amely pontosan a kandalló fölött lógott, ahol emlékeim szerint mindig is volt.

— Az isten szerelmére, egyik sem! Az a kalap úgy néz ki, mintha a turkálóban vetted volna! — Összeráncoltam a homlokomat anyám bizarr esküvői szettjét vizsgálva. Megint azt kívántam, amire még kisgyerekként vágytam, amikor az első napomon az óvodában rájöttem, hogy az anyám valahogy különbözik a többi anyukától, hogy bárcsak ő is olyan lenne, mint mindenki más. Paula rászta haja, orrpiercingje, rebbenő, narancssárga ruhája és nyitott orrú szandálja, amely láttatni engedte a piszkos, hennás lábát, kilógott Palmer kisasszony, illetve a kosztümös, edzőruhás vagy menő farmeres és hófehér inges új pajtásaim szülei közül.

— A rászorulóknak gyűjtő üzletből van, és csak 2.50 font volt. Megelégedéssel tölt el, ha ott veszek valamit, és nemcsak a bolygónkat

segítem azzal, hogy valaki más megunt holmiját újrahasznosítom, hanem a pénzem végre nem a kapitalista cégtulajdonosok zsebében köt ki – mosolygott anyám bájosan.

Istenem! Sosem adja fel?

– Én csak azt gondolom, hogy egy kicsit jobban megerőltethetted volna magad az egyetlen unokahúgodért az esküvője napján.

– *Ennél* is jobban? Mit gondolsz, hány jótékonysági boltot kellett végigjárnom csak azért, hogy ilyen összeillő darabokat találjak, ráadásul olyat, ami nem tér el Linda nagynénéd szigorú esküvői színrendszerétől?

– És úgy érzed, hogy attól, ami most rajtad van, nem fog frászt kapni? – Még egyszer rápillantottam anyu különös, padlízsnílila kötött ruhájára a lila harisnyával és az égbekiáltóan lila, petyhüdt kalapra. – Legalább hadd kössem fel a hajadat, és próbáljuk ki néhány rúzsomat. Mint családtagot, nem fog tudni eldugni téged valahova hátra, hogy senki se lásson.

– Erre most nincs idő – csicseregte anyu. – A taxi a nagyival és nagyapáddal egy perc múlva itt lesz. Szerintem pedig mindketten nagyon csinosak vagyunk... – nézett elismerően a rövid, barackszínű ruhámra és a hozzáillő, gallér nélküli kabátra, amelynek a keresgélésével túl sok szombatot töltöttem, miután ihletet kaptam Carrie Bradshaw-tól a *Szex és New York*ban, és amire a friss diplomás tanári fizetésemből túl sokat költöttem. – Van egy csodás, narancssárga, lógós fülbevalóm, ami egy kicsit feldobná a szettedet, adna neki egy kis plusz színt...

– Indulhatunk? – lépett be nagyfi enyhén bicegve új, tengerészkék, elegáns cipőjében a nyitott konyhaajtón át, összeráncolva a homlokát a gyülekező és felénk közeledő sötét felhők láttán. Látszott, hogy fájlalja a bütykeit. – Gyerünk, Sandránk, mindenki a fedélzetre!

Nagyapád bízik abban, hogy még be tud dobni egy gyors italt, mielőtt elkezdődik a nagy esemény.

Elvigyorodtam, mert imádtam, ahogy nagyfi kifejezi magát. „Mindenkinek a fedélzetre!”, „Sandránk” – sosem volt képes megszokni az igencsak különös nevemet, a Cassandra Holdsugarat – ez a két kifejezés olyan gyakran elhagyta a száját az évek során, hogy talán a sírfeliratára is ezeket lehetne vésní. Feltéve, ha sikerül megúsznia a fűzfakosarat és humanista szertartást, amit anyám eszelt ki arra az esetre, ha bármelyikünk még őelőtte feldobja a bakancsát.

Nagyfi belém karolt, és együtt sétáltunk le a kerti lépcsőkön az utcára, az esküvőre feldíszített autóiig.

– Már megint mit vett fel az anyád? – fogta suttogóra a hangját nagyfi. – A mi Lindánk és Davinánk nem fog örülni. Azt gondoltam volna, hogy egy kicsit jobban kicsinosítja magát. Mármint, nem mindennap történik egy ilyen nagy esemény. Linda és Anthony egy egész vagyont fizettek ezért az esküvőért. De tudjuk, hogy Anthony megengedheti magának...

– Gyerünk, Dot! Induljunk már! – kiáltott Norman nagyapa az esküvői autó lehúzott ablakán keresztül. – Elég a meséből, különben elkésünk.

– Azt érted ezalatt, hogy nem lesz időd kiszökni a Vén Tölgyfába? Akkor sem illik meginni egy pohárral az unokád esküvője előtt. Te csak viselkedj rendesen, és várd ki, hogy felszolgálják a pezsgőt.

– Szia, kedveském! Pazarul nézel ki! – hajolt előre az ülésen nagyapa, hogy megöleljen. Én rögtön visszaöleltem, és mélyen belélegeztem az ismerős Old Spice-arcvizeinek illatát, amitől sosem tért el, és amiből mindig bőségesen locsolt magára. Ők ketten nagyival hatalmas szerepet játszottak az életemben, elképzelhetetlennek tűnt az a gondolat, hogy egyszer majd nem lesznek velem.

– Te is nagyon elegáns vagy! – válaszoltam. – Jól kicsípted magadat!

Nagyi felhorkant.

– Vissza kellett küldenem, miután felöltözött. A kertészkedés miatt piszok volt a körme alatt. Menj kicsit odébb, Paula! – folytatta, miközben beljebb tuszkolta közel sem jelentéktelen méretű tomporát a hátsó ülésre. – Alig kapok levegőt ebben a fűzőben. Igaza volt annak a nőnek a Marks & Spencerben, tényleg egy kicsit jobban rám idomul, de – sóhajtott egy mély levegővétel után – egy számmal nagyobb jobb lett volna.

– Mondd, kedvesem, hogy megy a munka? Továbbra is tetszik Derby? Van már udvarlód? Az unokatestvéred, Davina megint megelőzött.

– Felőlem, nyugodtan! – feleltem nem túl őszintén.

Ugyanebben a pillanatban anyu becsmérően felhorkant. Ő egyáltalán nem hitt a házasságban, különösen akkor, ha több ezer fontba kerül az, hogy egy nő önként rabszolgaságra adja a fejét egy férfi kedvéért, aki azt akarja, hogy a zokniját mossa, és pontban este hatkor az asztalon legyen a hús a zöldségekkel.

– És igen, szeretem Derbyt, és szeretek tanítani – mondtam. – Pontosan olyan, mint amire mindig is vágytam. Most arra spórolok, hogy tudjak venni ott egy házat, nagypapa.

– Az ingatlanvásárlás rablás – zúgolódott anya csendesen, és az összegyűlt esőcseppek függönyén keresztül kinézett az utcára.

– De ezt várja tőled mindenki, nem? – fordult felém nagypapa, és kacsintott, mint mindig, amióta csak az eszemet tudom, hogy feloldja a kialakuló feszültséget anyám és köztem.

– Ezt eddig még nem említetted, Cassandra – fordult felém anya, hogy farkasszemet nézzem velem.

– Mert nem mesélek el mindent.

– Nem hiszem, hogy *bármit* is elmesélnél.

Anya arca – legalábbis az a része, ami az ósdi, lila kalap lefittyenő széle alól kilátszott – szomorúnak tűnt, és ettől lelkiismeret-furdalásom támadt. Igaza volt. Alig beszéltem vele a terveimről.

– Szia, Fiona vagyok! Örülök, hogy megismerhetlek. Barát vagy családtag vagy?

Végre engedélyt kaptunk, hogy eljyjünk a templom előtti, véget nem érő fényképezésről, ahol az évszakra nem jellemző hideg eső fehér csíkokat húzott a túl sok alapozóval kikent arcokon, esernyők alá és a várakozó autókhoz kergette a vendégeket, hogy a lakodalom helyszíné felé induljanak.

– Tessék?

– Davina vagy Luke vendége vagy?

– Davina unokatestvére vagyok. Az anyukám és Linda testvérek.

Csak bámultam erre a nagydarab nőre, aki nem sokkal lehetett idősebb nálam, miközben ő behuppant a tizenkét, élénk rózsaszín és fehér lufikkal díszített székek egyikébe, amelyeket rózsaszínű, tüll, „csokidobozos” masni cifrázott. Arra a keményített tütüre emlékeztek, melyet álmaimban olyan balettórákon hordtam, ahova sohasem jutottam el. Ha az emlékeim nem csalnak, anya mindig a katonai támaszponton tiltakozott, és bár nagypapa azt ígérte, hogy elvisz a falu közösségi házában tartott táncórára, ez valahogy sosem történt meg. Tudtam, hogy udvariatlan vagyok, de nem tudtam megállni, hogy ne bámuljam. A terhességtől a hasa óriási volt, a feje pedig kék. Szó szerint. Az arcát összeviszta firkált kék csíkok, kereszttek borították, és valami, ami leginkább India térképének körvonalaira emlékeztetett.

– Elaludtam indulás előtt – grimaszolt. – Annyira fáradt vagyok!
– mondta, és megnyomkodta a derekát, pontosan úgy, ahogy eddig azt az összes várandós kismamától láttam. – És a kétéves megtalálta az alkoholos filcet, majd a kis ördögfióka úgy döntött, hogy megeszi a zöld ceruzát. Csak egy percig nem figyeltem rá, amíg erőt gyűjtöttem, hogy elkészítsem a törpés szülinapi tortáját, erre most marslakókat kakál. Upsz, bocs, nem kéne ezt a szót használnom egy esküvőn. Mit gondolsz, megjelenik az alkoholmaffia, ha megiszom egy pohár bort?

– Melyik napra vagy kiírva?

– A múlt hétre – dörzsölte meg újra a hátát Fiona. – Elvittem Matthew anyjához a kis Van Goghot, aki most egyértelműen a kék és zöld korszakában jár, így ettől a pillanattól kezdve már bármikor szülhetek.

Egy óriásira nőtt, sötét hajú férfi próbálta megtalálni a nevét az asztalok között, és amint meglelte, nehézkesen leült, majd az órájára pillantott. Közel két méter magas lehetett, arányosan széles vállal. A fehér inge pattanásig feszült a mellkasán, és kényelmetlenül birizgálta az inge nyakán lévő gombot.

– Ő Matthew, a férjem – intett felé Fiona a borospoharával. – Utál öltönyben és nyakkendőben lenni.

– Nem így kell járnia dolgozni? – kérdeztem, és közben rámosolyogtam az asztalunk többi vendégére, akik elkezdtek elfoglalni a helyeiket.

– A marhák lehet, hogy értékelnének néhanapján egy-két jól szabott darabot, de kimosni a tehénszart a kezeslábasból is éppen elég gáz. Nem vágyom arra, hogy ugyanezt megpróbáljam egy hajszálcsíkos zakóval. – Fiona jót nevetett ezen az ötleten.

– A férjed farmer?

– Igen, és mindent szeret, ami azzal jár. A gazdálkodás a vérében van. Én magam egy városi lány vagyok, Leedsből. Sosem értettem, mi értelme van a vidéknek.

Felkacagtam.

– Honnan ismeritek Luke-ot? – kérdeztem végül.

– Matthew és Luke együtt jártak iskolába, már évek óta ismerik egymást.

Az asztalunk többi tagja is leült, elkezdődött a bemutatkozás, és a vendégek sorra megváltak a túlságosan magas sarkú cipőktől, valamint a fejfájást okozó kalapoktól. Hirtelen egy kicsit elbátortalanodtam, és azt kívántam, ahogy oly sokszor máskor is, hogy bárcsak lenne valakim, aki kihúzza nekem a széket, és felém fordul egy mindentudó kacsintással, amikor eljön az ideje, hogy hazainduljunk.

Egy anyáéval vetekedő méretű kalapot viselő, magas, rendkívül elegáns szőke nő ült le mellém, egy gyors mozdulattal rögtön felnyitott egy apró, tükrös dobozkat, és újra kirúszotta a száját. Gyorsan az eszembe véstem, hogy feltétlenül vegyek én is egy ilyen. A nő felém nyújtotta a kezét.

– Szia! Tina vagyok. Davina mondta, hogy az összes szinglit egy asztalhoz ülteti, és hogy majd keresselek meg téged.

– Tényleg? – Volt egy olyan szörnyű érzésem, hogy Davina valami hasonló módon kérhette meg Tinát, hogy törődjön velem, mint ahogy Linda nénikém annak idején a habozó Davinát utasíthatta, hogy engem is hívjon meg arra a sok-sok kirándulásra, zsúrra, ottalvós bulira, amelyeket az ő kis elkényeztetett hercegnőjének szervezett. Egyre inkább zavarba jöttem.

– Igen. Azt gondolta, hogy jól ki fogunk jönni egymással. Davinával ugyanannál az ügyvédi irodánál dolgozunk Leedsben, az ingatag karrierlétra legalsó fokán.

– Ó, istenem! – sóhajtott Fiona. – Mit nem adnék, hogy ott legyenek annak az ingatag karrierlétrának a legalsó fokán, centiméterről centiméterre emelkedve a következő fokra, ahelyett, hogy egy újabb menet várjon rám, ahol majd közszemlére tehetem minden porcikámat.

– Mivel foglalkoztál a kicsi születése előtt? – kíváncsiskodtam. – Nem tudsz majd visszamenni oda a szülés után?

– Ne hidd el egy szavát sem! – szakított félbe minket Matthew nevetve. – Fiona csak ideiglenes alkalmazásban volt, amikor találkoztam vele. Azzal teltek a napjai, hogy a beérkező számlákat sorba rendezte, és a körmeit reszelgette. Majd kiugrott a bőréből, amikor vidékre hoztam, hogy „Házasodna a gazdát” játsszon.

– Gondolhatod továbbra is ezt, ha neked jólesik – felelte Fiona gögösen –, de amint kipottyantom a babát, azt hiszem, jelentkezni fogok a Leedsi Egyetemre. Meglehetősen tetszik a jog... – fejezte be, és ragyogó tekintettel Tinára nézett. – Majd adhatnál néhány tippet!

– Nem az a szabály, hogy minden szingli lánynak jár valamiféle hancúrozás az esküvőkön? – nézett körbe Tina a nyakát nyújtogatva, hogy jobban szemügyre vegye az asztalnál ülő lehetséges jelölteket keresve. – Egyelőre még nem látok egy ígéretes arcot sem.

– Mit szólsz a vőlegény tanújához? – javasolta Fiona, és közben nehézkesen megpróbálta a főasztal irányába kormányozni a pocakját.

– Jogos, ott van a befutók között. Habár – hagyta abba hirtelen Tina, és az asztal alá bukott –, bocsi, csak megpróbálok eltűnni a lila kalapos nő előtt. Elkaptott a mosdóban, és azt akarta megtudni, hogy itt lakom-e a környéken, meg hogy van-e kedvem csatlakozni hozzá az asztrosámán szakkörben, valamikor a jövő héten.

Behunytam a szemem, és vettem egy mély levegőt.

– Lesz ott hancúr? – kérdezte Fiona reménykedve.

– Állítólag, az alkalmazásával... várj csak, mit is mondott... szóval a résztvevők azért, hogy érzékeljék a szellemi világot és kapcsolatba tudjanak lépni vele, egy olyan megváltozott tudatállapotba kerülnek, amelynek segítségével természetfeletti energiákat tudnak eljuttatni a világunkba. – Tina nevetett. – Mondtam a lila kalapnak, hogy ismerem, milyen érzés az elveszett tudatállapot egy péntek esti bulin, néhány felest követően, valahol Leeds közepén, és elkértem a névjegykártyáját.

– Könnyen megúszad – ült le az asztalunknál lévő utolsó szabad székre egy észbontóan csinos, sárgába öltözött lány, akinek hetyke hátsója a szálloda éttermének hátsó részén lézengő összes pasinak a figyelmét magára vonta. – Nemrég szabadultam tizenöt perc után egy fickótól, aki egy személyre szabott gépjármű-biztosítást akart eladni nekem.

– Nekem most nem ártana egy – sóhajtott Fiona a pocakját simogatva. – Úgy érzem, egy kissé le vagyok robbanva. – Nevetni kezdett. – Emlékszem, az egyik első fiúm, amikor még semmit sem tudtam a szexről és a vele járókról, megkérdezte, hogy mit gondolok a *kölcsönös orgazmusról*. Mivel meg voltam róla győződve, hogy valamiféle biztosítást akar nekem eladni, azt feleltem: „Nem, köszönöm, nincs rá szükségem, ezt simán meg tudom oldani egyedül is” – nevetett tovább a hasát fogva.

A sárga ruhás lány is vele röhögött, majd felhajtotta a pezsgőjét, mosolyogva körülnézett a teremben, majd felénk fordult.

– Sziasztok, Clare vagyok! Úgy hiszem, a terv az volt, hogy a szingliasztalhoz ültetnek. Ezek szerint ti is mind azok vagytok? – Kérdőn nagyra nyitotta az amúgy is hatalmas barna szemét, és egy kósza, fényes, barna hajtincset a füle mögé igazított.

– Én nem – felelte Fiona –, de Cassandra és Tina azok, és azt hiszem, hogy az a fickó Matthew mellett is egyedül van.

Jobban megnéztem a világos hajú férfit, akire Fiona mutatott. Éppen elmélyülten beszélgetett a bal oldalán ülő lánnyal. Megérezhette, hogy több szempár is rászegeződik, mert felénk fordult. Találkozott a tekintetünk, és teljesen összefonódott. Nem vette le rólam a szemét egészen addig, amíg el nem pirultam.

– Kérsz egyet? – Felpillantottam. Éppen a bárnál álltam sorban, amikor mellém lépett. Ekkor láttam csak, immár közelről, hogy az, aki az asztalunk másik végén ült, még több pontban megfelel „A férfi, akihez feleségül fogok menni” listámon szereplő felsorolásnak. Annak idején, még nyolc éves koromban találtam ki, és azóta folyamatosan csiszolgattam. Magas volt, kék szemű, mosolygós, nem tetovált, legalábbis látható helyen nem, és öltönyt viselt. Pipa, pipa, pipa, pipa és pipa.

– Köszönöm! – Kicsusszantam az ünnepi beszédet követően kialakult tömörületből a pultnál, és utánaeredtem. Átvezetett a fából készült táncparketten, ahol a DJ dobhártyaszaggató hangerővel bömböltette a nyolcvanas évek nagy kedvenceit, és a terem végében álló egyik üres asztalnál ültünk le.

– Nem esett le, hogy te Davina unokatestvére vagy – mosolygott Mark, és egy pohár pezsgőt töltött nekem. Ezzel a mozdulattal sikerült finoman hozzáérnie a kezemhez. Nem feleltem. Nem tudtam, mert zavaromban, hogy kettesben lehetek azzal a férfival, akit az elmúlt két órában lopva figyeltem a gigantikus virágdekoráció mögül, képtelen voltam nyelni. Egy hatalmasat kortyoltam az erősen szén-savas pezsgőből, ami persze hova máshova ment volna, mint a tüdőmbe. Ebből a helyzetből úgy éreztem, csak két kiút létezik, vagy

leköpöm Mark öltönyének nadrágját, vagy kijön az orromon. De bármelyik megoldást választanám a kettő közül, az a végét jelentené ennek a reményteli kapcsolatnak, még mielőtt elkezdődhetne.

Sikerült annyira elmosolyodnom, amennyire az ember képes, ha a szája tele van gázzal és folyadékkal, és reméltem, hogy inkább titokzatosnak tűnök, nem pedig szellemileg zavartnak.

– Davina? – próbálkozott újra Mark, látható volt, hogy nem tudja mire vélni a hallgatásomat.

A titokzatos, bár kissé már eszelős mosoly visszatért, és Mark arcán megjelent az aggodalom.

– Jól vagy? Hozzak egy pohár vizet vagy valamit?

Minden erőmet összeszedve nyeltem egy nagyot, és leerőltettem a pezsgőt. Ettől viszont köhögőrohamban törtem ki, a szememet elárasztotta a könny, és sikerült is felhívnom magamra a nagymamám figyelmét is, aki észlelve a küzdelmemet, hozzánk iramodott, és erőteljesen rácsapott a hátamra, az igencsak drága, vadonatúj, márkás kabátkámra.

– Jól vagy, kedvesem? – Majd ezután nagy Markhoz fordult, és bizalmasan így szólt: – Kiskorában asztmás volt egy kicsit. Ha valami miatt túlságosan izgatott lett, például karácsonykor, születésnapokon, vagy ha elmentünk kirándulni, mindig oda kellett figyelniük rá.

– Nagyi, én úgy emlékszem, összesen csak egyszer volt rohamom, az egyik karácsonykor – nyögtem ki végre két fuldoklás között. – Csak félrenyeltem az italmat, ennyi az egész.

– Gyere, szívjunk egy kis friss levegőt – mosolyodott el Mark, és a vállamra terítette a kabátját.

A szemem sarkából láttam, ahogy Fiona, Tina és Clare, akik láthatóan összebarátkoztak a citromos süti fölött, egymást oldalba bökve, titokban győzelmi jelet mutatnak felém a hüvelykujjikkal.

Az eső végre elállt, és a vendégek közül egész sokan kint voltak. Vagy azért, hogy titokban elszívjanak egy cigit, vagy csak hogy élvezzék a nyári este hűvös fuvallatát a szálloda levegőtlen étterme után.

Amikor kiértünk, Mark a nedves gyepen keresztül a terméskő falhoz vezetett, amely elválasztotta a szálloda területét egy csodaszép vadvirágos mezőtől. A rét tele volt kankalinnal, korai lila orchideával és a kicsi, kék színű ólomvirággal.

– Honnan tudod a nevüket? – kérdezte Mark lenyűgözve, miután elsoroltam őket.

– A nagyapám miatt. Ő nem abban hisz, hogy a saját kertjébe kellene csillagfürtöt és kardvirágot ültetnie. A telkén túl van egy kis mező, ahova az évek folyamán több tonna vadvirágmagot elszórt. Ez a terület ma már szinte híres, úgy hívják a helyiek, Norman vadvirágos rétje...

– És te? Téged hogy hívnak a helyiek? – mosolygott le rám Mark a maga száznyolcvanhárom centijéről, és finoman az arcomhoz emelte a kezét, majd a hüvelykujjával letörölte az elkenődött szemfestéket róla. Hirtelen olyan váratlan erővel öntött el a várakozás és az izgalom, hogy csak kis híja volt, hogy nem zuhantam át a szomszédos mezőre, hogy boldogan ússzak a hívogató vadvirágok tengerében.

Mielőtt Derbybe költöztem volna otthonról és Yorkshire-ből, nem szereztem sok tapasztalatot a férfiak terén, és bár voltak randijaim, azokat mindig úgy alakítottam, hogy még a városban, a buszmegállóban véget érjenek. Még véletlenül sem akartam senkit sem hazavinni, nehogy találkozzanak Paulával. Azután elmentem az egyetemre, és Derbyben a dolgok egy kissé megváltoztak. A magam mércéjével mérve kivettem a részemet a randevúztatásból, de a kapcsolatok nem voltak tartósak. Amint úgy éreztem, hogy az én megítélésem szerint nem halad semerre a dolog, kitettem a szűrűket. Olyan férfit

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

akartam találni, aki ugyanazokra a dolgokra vágyott, mint én: hitel, saját otthon, két gyerek. Ezeket a vágyaimat Paula kinevette.

– Nagyinak a „mi Sandránk” vagyok – feleltem, majd nagy levegőt vettem –, anyámnak Cassandra Holdsugár. Mindenki másnak Cassie.

– Akkor – mosolygott Mark, az arcát az enyémhez közelítve –, Cassnek foglak hívni, ha ez neked is megfelel.

Volt valami csodásan erotikus abban, ahogy a nedves gyepen álltunk, a lakodalom távoli hangjai belevesztek a háttérbe, és a nyári este mámorító illata birtokba vette az érzéseimet.

Visszamosolyogtam rá.

– Rendben van – suttoztam felé hajolva –, teljesen rendben.